

[Knud Bro.] Det vil være naturligt at det, vi først og fremmest skal tage hensyn til, er, at relevante organisationsinteresser repræsenteres i de organer, vi skaber. Jeg vil også gerne tilføje, at relevante interesser for studerende naturligvis er mere end blot at bestemme enkelte læreres ansættelse, forskning osv., det har selvfølgelig også en hel del at gøre med hele den samlede forskningspolitik, hele den samlede uddannelsespolitik, men der er altså også en grænse, hvor partipolitikken begynder, og hvor organisationspolitikken slutter.

Men i øvrigt har dette lovforslag jo været diskuteret meget her i huset og uden for huset. Der har været spillet på hele det demokratiske register. Vi har oplevet en aktivitet og et engagement, som vi sjældent har set, og man har vel lov til at spørge, nu da vi er ved at være ved vejs ende, er det egentlig ikke det, vi gerne vil? Personlig har jeg syntes, at det har været overordentlig morsomt at være med i dette her, og jeg har ikke de triste erfaringer, som hr. Orla Møller har; tværtimod synes jeg, vi har prøvet at nærme os hinanden, og vi har prøvet at nå et godt resultat, og jeg takker også hr. Orla Møller for den indsats, han har ydet på dette område.

Jeg synes i det hele taget, denne debat har afsløret nogle nye muligheder for en snak sammen tværs over nogle generationsskel og nogle andre skel, og jeg vil meget nødig, at det indtryk, som jeg har her, ikke deles af folketinget, at folketinget skulle hæfte sig for meget ved disse krigskarle, som jo har oprådt i en række år, og som stadig væk taler om deres brostene og andre ting; de er og bliver en minoritet, som er mest interessant ud fra en støjbetragtning. Langt de fleste og de ansvarlige af de mennesker, som leder organisationerne, og som har rådgivet os fra studenterside i denne sag, har været ansvarlige mennesker, som har haft en anden indstilling på nogle punkter, end vi har, men mennesker, som vi har kunnet forstå, og jeg synes i allerhøjeste grad, at vi herfra også skulle medvirke til at nedbryde den

generationskløft eller den opfattelseskloft, som utvivlsomt er skabt af det, der er sket i Vesteuropa i de senere år. Man har vel også lov til at spørge, om vi somme tider her i huset er en lille smule for traditionelle og en lille smule for sure, og vice versa har vi jo ofte spurgt studenterne, om de ikke var det.

På en række punkter har vi snakket os til rette om noget, som jeg synes er både nyt og godt, i forbindelse med dette lovforslag. Jeg tror i øvrigt, at den lov, vi behandler i dag, er en af de mest avancerede overhovedet i verden. Jeg tror også, at den vil sætte en masse nyt i gang, og jeg vil understrege, at der påhviler os alle et ansvar for, at det bliver en lov, som bliver frugtbar, sådan at man har et materiale, som er væsentligt og godt, når man skal revidere den næste gang.

Jeg skal kort omtale nogle af ændringsforslagene, nemlig dem, jeg synes det er væsentligst at knytte en bemærkning til, og skal først sige, at jeg synes, det er helt naturligt, at vi har accepteret hr. Orla Møllers ændringsforslag med hensyn til en præcisering af universiteternes pligt til at udbrede kendskab til videnskabens arbejdsmetoder og dens resultater. Jeg mener også, det var rigtigt, vi rettede det, således at stipendiater og andre videnskabsrekrutter, eller hvad man skal kalde dem, også vil blive valgbare og få stemmeret.

Med hensyn til det ikke-videnskabelige personale vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er vigtigst, at disse er vel repræsenteret i institutrådene, men jeg er i øvrigt enig i det synspunkt, at man skal bruge samarbejdsudvalgstanken.

Demæst kommer vi til det punkt, som har været den varmeste kartoffel i denne sag, nemlig spørgsmålet om valgmetoden. Her vil jeg gerne sige, at de erfaringer, vi har haft fra arbejdet, synes jeg har vist os, at det, der må gøres, er det, vi har gjort, nemlig at sige: all right, så laver vi et fuldstændig frit og fuldstændig demokratisk valg. Alle, der er immatrikuleret, har en stemme, og den kan de afgive, hvor de vil.